

Cada any, en aquesta diada amb tan de significat, ens trobem a Barcelona convocades per un grup de les dones d'alguna regió del món. Elles se'ns fan properes i ens exhorten amb les seves súpliques i pregàries. Amb senzillesa exposen les seves vides a la nostra consideració de manera que sabem dels seus problemes i de les seves il·lusions.

Les seves paraules ens introdueixen en un món que podem fer nostre. Sabem el que viuen, els seus anhels, dificultats i esperances, i podem ser solidàries amb elles. Segurament les dones paraguaïanes que han preparat aquesta jornada mundial també reben de totes nosaltres la nostra força i sol·licitud, perquè ens ha arribat el seu missatge i ara les coneixem. Podem estar *Unides sota la tenda de Déu*.

Hem sabut de Susanna i les dones indígenes de l'ètnia Enxet,

Hem conegut l'Angèlica que només té onze anys.

I Rosalba, que anima les més joves a no abandonar els estudis.

A Anahí que fa música, i Mercedes, que treballa el nyandutí.

I Demetria, que cerca el seu dret a la llibertat i s'adona perfectament de la seva situació de desavantatge, per ser dona.

Totes nosaltres tenim alguna cosa que compartir amb cada una d'elles.

Perquè estem *Unides sota la tenda de Déu* que ens acull com un pare i, sobretot, com una mare. Talment com les mares que no deixen mai de pensar en els seus fills i filles, estimant-los sense reserves, individualment, pensant en allò que els cal, en allò que han de perfeccionar, en allò que elles poden fer per a cada un i cada una.

Déu ens estima també a cada una de nosaltres tal com som: dones fetes a la seva imatge. Dones que hem rebut el do de l'Esperit, la Rhua.

Però les experiències pròpies de les dones no s'han pogut verbalitzar prou, a causa la pressió exterior mantinguda per un pensament dirigit pel masculí, de manera que han quedat en el seu marc reduït i ocult i han tingut poc ressò, en l'ensenyament, i en el magisteri d'algunes de les Esglésies.

Els discursos oficials no acostumen a mencionar la vida de cada dia: la vida domèstica, per exemple, la fragilitat de les relacions de parella i familiars, les violències de tot tipus que ens envolten; les dificultats per mantenir i educar els

nostres fills i filles, més encara si hi ha pocs recursos, o estan malalts. Les contradiccions de l'existència, les petites alegries o petites resurreccions. També les nostres incerteses i dubtes religiosos: ¿som o no som imatges de D*? ens podem preguntar.

De vegades aquests discursos teòrics sembla que vulguin, més aviat, ocultar o envernissar les realitats de cada dia, de cada persona. Dóna per segures una sèrie de veritats inamovibles que moltes vegades no s'ajusten a les realitats que vivim: per exemple, models de família idealitzats que no existeixen en la realitat, on es manté el model únic patriarcal, reproductor de tantes opressions envers les dones i, en general, de les persones més febles.

Les dones místiques, les beguines, les santes, les mares de família, les solteres o vídues, han pensat sobre Déu, i algunes ens han deixat el seu testimoni escrit. Però ha quedat marginal, de manera que no forma part de l'ensenyament d'un considerat alt nivell. Ni els seminaris, ni les facultats de teologia, acostumen a parlar d'aquests temes considerats menors, o simplement no tinguts en compte.

La unitat de les dones creients, en aquest moment de la història és un fet palpable. Tenim lligams establerts, com aquest dia de Pregària Mundial, i moltes altres iniciatives: el Fòrum ecumènic de dones cristianes d'Europa, el Sínode Europeu de Dones, i molts d'altres a nivell mundial. Això és un gran signe d'unitat i d'entesa que hem de fomentar.

Perquè les dones no tenim gaire poder, i res a perdre. Per això dins les nostres esglésies podem treballar amb llibertat per aconseguir fites d'unitat i de respecte per la nostra història i les nostres tradicions, cercant principalment tot allò que ens pot unir, que és molt. Ho hem comprovat moltes vegades al nostre nivell, quan l'entesa i la complicitat es donen fàcilment.

Podem fer molt, però encara farem més si no anem soles. Ens hem d'unir i fer solidàries també amb les dones d'altres religions i creences i, per què no, amb les agnòstiques i atees, treballant sobretot per la pau, començant per casa nostra, un objectiu tan difícil d'aconseguir. I per forçar que arreu del món les dones aconseguim un estatus digne per a totes, lliures ja de pors a patir violències de qualsevol tipus, sentint-nos estimades pels nostres germans: els homes, i per totes les dones. I valorades sobretot, com a filles de Déu.

En el text de la carta de Pau als efessis hem escoltat com hi ha un sol Déu, el mateix per a tota la humanitat, encara que a vegades adquireixi noms diferents, i es delimiti seguint la cultura pròpia i d'acord amb els models patriarcal encara vigents. També ens parla dels dons, diferents per a cadascú i cadascuna de nosaltres i com, entre totes i tots, hem d'anar construint el cos del Crist, en l'amor.

Les dones tenim el nostre propi paper a complir. Hem rebut els dons necessaris per fer-ho, i som responsables, cada una en la pròpia mesura, de la vida de les

nostres esglésies, i de la nostra gent. També del seu futur. Del futur del Poble de Déu cap a la unitat, que s'ha de basar en l'acolliment mutu i en el respecte. D'aquesta manera ens trobarem, totes amb tots, *Unides sota la tenda de Déu*, que tenim preparada .

Sense subterfugis ni falses excuses hem d'incidir en la marxa de les nostres comunitats, reclamant la pau i treballant per aconseguir: la llibertat, el respecte per a totes nosaltres, l'obligació d'escoltar les nostres aportacions i de valorar el nostre treball degudament. Les dones som els pilars on s'aguanten la societat i les esglésies, com es va dir en la celebració del final de la Dècada de solidaritat de les esglésies amb les dones, convocada pel Consell Mundial d'Esglésies a Zimbabwe. Si fallem nosaltres les esglésies no es mantindran dempeus, i si continuem pot ser que continuem mantenint estructures marginadores. Cal que totes ens plantejem què estem fent les dones per a aconseguir ablanir les estructures de poder enquistades en algunes esglésies i treballar per eradicar-les, tot aprenent les unes de les altres, i comptant amb el suport de totes.

La Gran Tenda de Déu l'hem d'omplir la humanitat sencera sense distincions.

Preguem a Déu que ens ajudi a discernir quin és el nostre paper: en el món i en les esglésies, i ens doni les forces necessàries per complir-lo.

Amén.

Sefa Amell i Comas